

Astăzi, Vineri, 13 Martie, 2026

Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nichifor, patriarhul Constantinopolului

Isaia 13

² Ridicați un semn pe muntele teșit¹, glas înălțați către ei, nu vă temeți, faceți cu mâna semn de chemare!, voi, mai-marilor, deschiideți!

³ Eu voi da porunci și Eu le voi fi călăuză; uriași vor veni să-Mi plinească mânia, bucurându-se și totodată suduind.²

⁴ Glas de neamuri multe pe munți, asemenea unor neamuri multe, glas de regi și de neamuri adunate laolaltă; Domnul Atotțiitorul e Cel ce-i poruncește neamului războinic

⁵ să vină dintr'un ținut de departe,

¹ BJ, TOB: „munte pleșuv”; OSTY: „munte despuiat”; RSV: „munte golaș”; ȘERBAN: „muntele șăș”. Grecesul *pedinós* = „ceea ce formează o câmpie”, „ceea ce e situat în câmpie”. Sensul: platou pe vârful unui munte.

² Dincolo de interpretarea circumstanțelor istorice, această vedenie apocaliptică a profetului inculcă ideea că istoria, chiar în grozăviile ei, se desfășoară sub controlul lui Dumnezeu și că neamuri păgâne pot deveni instrumente ale voii Sale.

de la marginea temeliei cerului; Domnul și războinicii Săi vin să nimicească lumea'ntreagă.

⁶ Urlați!, că aproape este ziua Domnului și sfârâmarea de la Dumnezeu va veni.

⁷ Drept aceea, fiecă mână va slăbi și fiecă suflet de om se va descura.

⁸ Bătrânii se vor tulbura și dureri îi vor cuprinde, ca ale femeii ce naște; și se vor plânge unul altuia și se vor înspăimânta și fața și-o vor schimba ca o flacăra.

⁹ Că, iată, ziua Domnului vine, fără putință de scăpare, zi de mânia și de urgie, ca să facă lumea pustie și pe păcătoșii din ea să-i prăpădească.

¹⁰ Că toate stelele cerului și Oriionul și toată podoaba cerului nu-și vor da lumina; și'n răsăritul soarelui va fi întuneric, iar luna nu-și va da lumina.

¹¹ Și rele voi porunci pentru toată lumea, iar celor necredincioși le voi cerceta păcatele; mândria nelegiuitorilor o voi nimici, iar trufia

celor semeți o voi umili.

¹² Cei rămași vor fi mai de preț decât aurul nativ; un om va fi mai scump decât nestemata din Safir.

¹³ Căci cerul se va înfuria și pământul se va cutremura din temeliiile lui din pricina aprinderii mâniei Domnului Atotțiitorului în ziua când mânia Sa va veni.

Facerea 8

⁴ Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii, corabia s'a odihnit pe muntele Ararat³.

⁵ Iar apele au tot scăzut până în luna a zecea; iar în cea dintâi zi a lunii a zecea s'au arătat vârfulile munților.

⁶ Și a fost că după patruzeci de zile a deschis Noe fereastra corăbiei pe care o făcuse⁴

⁷ și a trimis corbul să vadă dacă apele au scăzut. Și ieșind acesta, nu s'a mai întors până ce apele-au secat pe pământ.

⁸ Și după el a trimis porumbelul ca să vadă dacă apele au scăzut de deasupra feței pământului.

⁹ Dar porumbelul, negăsind loc de

³ Literal: pe munții Ararat. Lanț muntos în Armenia de astăzi, la sud de Caucaz.

⁴ Vezi nota de la 6, 16, în legătură cu varianta de traducere a aceluia verset.

odihnă pentru picioarele sale, s'a întors la el în corabie; căci încă era apă pe toată fața pământului. Și [Noe] a întins mâna și l-a apucat și l-a băgat la el în corabie.

¹⁰ Și așteptând încă alte șapte zile, din nou a trimis porumbelul din corabie.

¹¹ Și porumbelul s'a întors la el spre seară; și iată, avea în cioc o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că apele se scurseră de pe fața pământului.

¹² Și încă alte șapte zile așteptând, din nou i-a dat drumul porumbelului; dar acesta nu s'a mai întors la el.

¹³ Și a fost că în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în prima zi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corăbiei și a privit: și iată că apa secase de pe fața pământului.

¹⁴ Iar în luna a doua, în douăzeci și șapte ale lunii, pământul era uscat.

¹⁵ Și Domnul Dumnezeu i-a grăit lui Noe, zicând:

¹⁶ „Ieși din corabie, tu și împreună cu tine femeia ta, fiii tăi și femeile fiilor tăi;

¹⁷ și toate fiarele care sunt cu tine, și tot trupul: de la păsări și pân' la dobitoace și toate târâtoarele

ce se mișcă pe pământ scoate-le împreună cu tine; creșteți și înmulțiți-vă pe pământ⁵!”

¹⁸ Și a ieșit Noe, precum și femeia sa și fiii săi și femeile fiilor săi;

¹⁹ și toate fiarele, toate dobitoacele, toate păsările și toate târtoarele care se mișcă pe pământ, după felul lor, au ieșit din corabie.

²⁰ Și Noe I-a zidit Domnului un jertfelnic⁶; și a luat din toate animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere-de-tot⁷ pe jertfelnic.

Proverbele lui Solomon 10

³¹ Dreptul niciodată nu se va clinti, dar necredincioșii nu vor locui pământul.

³² Din gura celui drept picură înțelepciune, dar limba nedreptului va pieri.

³³ Din buzele oamenilor drepti picură daruri, dar gura necredincio-

⁵ Textul LXX reia expresia din 1, 28, ceea ce sugerează o naștere din nou a lumii, aceasta fiind solidară cu omul atât în cădere cât și în mântuire.

⁶ Altar făcut din pietre așezate unele peste altele.

⁷ Ardere-de-tot (holocaust): jertfă în care animalul sacrificat era în întregime mistuit de focul de pe altar. Ofrandă totală, din care jertfitorul nu-și reține nici o parte.

șilor e ticăloasă.

Proverbele lui Solomon 11

¹ Cântarele înșelătoare sunt urâciune’n fața Domnului, dar cum-păna dreaptă Îi e bineplăcută.

² Oriunde intră trufia, acolo va fi și disprețul, dar gura celor smeriți cugetă înțelepciune.

³ Când dreptii mor, lasă’n urmă păreri de rău, dar pieirea necredinciosului e grabnică și veselește.

⁴ În ziua mâniei averile nu vor folosi la nimic, dar dreptatea va izbăvi din moarte.⁸

⁵ Dreptatea nevinovatului îndreaptă căile, dar necredința se prăbușește în nedreptate.

⁶ Dreptatea oamenilor drepti îi va face liberi, dar nelegiuirii se prind în propria lor nimicnicie.

⁷ La moartea omului drept nu-i pierie și nădejdea, dar lăudăroșenia necredinciosului îl va face să piară.

⁸ Omul drept scapă din capcană, iar necredinciosul îi ia locul.

⁹ Gura necredinciosului e un laț pentru cetățeni, dar priceperea

⁸ Versetul 4, omis în LXX ed. Rahlfs, este preluat din Versiunea Ebraică și se află ca atare în vechile ediții românești. Desigur, o prefigurare a Judecății de Apoi.

dreptilor aduce spor.

¹⁰ În bunăstarea dreptilor înflo-
rește cetatea,

¹¹ dar prin gurile necredincioșilor
se surpă.

¹² Omul descreierat îi batjocorește
pe cetățeni, dar mintosul le aduce
liniște.⁹

Tâlcuire

„Cel necuvios va că-
dea prin necuvio-
șia lui”¹⁰ (*Pilde* 11,
5). Necuvioșia es-
te legătura inco-
rectă cu Dumne-
zeu sau deplina ui-
tare de Dumnezeu, de
care ține și necredința în existența
lui Dumnezeu, precum și în grija
pe care El o poartă de zidirea Sa.
Unele suflete, strâmtorate fiind
de năvala unor astfel de gânduri
necuvioase, dar voind totuși să se
arate oameni de ispravă, hotărăsc
așa: „Voi fi drept, cinstit și uman
fără să mă intereseze dacă exis-
tă Cineva deasupra mea Care mă
privește, îmi impune niște datorii
și îmi va cere socoteală”. Și ce

se întâmplă? Nu este asupra lor
binecuvântarea lui Dumnezeu, pe
Care nu îl caută, și lucrarea lor
nu are spor. Conștiința le amin-
tește în fiecare zi de nedreptățile
lor, ori de faptele lor necinstite,
ori de lipsa lor de omenie. Nu-
mai înaintea oamenilor reușesc ei
să pară drepti, îndreptându-se
prin dibăcia limbii și denaturarea
faptelor, dar cine are conștiință
dreaptă, acela nu are de ce să
se îndreptățească. Cei ce nu iau
aminte la sine trec cu vederea și
această nepotrivire lăuntrică; cei
trezvitori se descurcă într-un fel
cu ea. O, de ar lua aminte cu bună
credință vreunul dintre cei dintâi
la această nepotrivire, de ar cerceta
de unde vine și cum s-o îndrepte!
S-ar îndrepta mai apoi și pe sine
însuși, ba și de alții s-ar îngriji să
îi aducă de partea cea bună.¹¹

⁹ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită
după *Septuaginta*, redactată și adnotată
de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Ana-
nia

¹⁰ Potrivit traducerii ruse – n. tr.

¹¹ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri
din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi
din an*.